

Grèpkès oet Tukkerlànd

Bi'j 'n koezentrekker.

De Lootuute har zik ne koeze laoten trekken, want den har em onabel zeer doen. 'n Taandedokter waarschouwen em nog, en zee: „Nu moet je dadelijk niet wat eten of drinken! Misschien heb je thuis wel de een of andere mondspoeling, of niet?”

„Jao, dokter,” was de Lootuute zien bescheid, „'k heb in hoes aait nog wa 'n aold mondörgel”...

Vuur de rèchbaanke.

Jens van Heksels-Diene was nen naa'n hel-
ligkop, en was aoveral maank waor ze meka
bi'j de köppe harren. Zoo mosse ok 'n maol
vuur de rèchbaanke, umdat ter wier wat te
houwen harre west. De richter zee tot em:
„U bent hier opgeroepen voor een vecht-
partij.”

„Dat kan!” zee Jens dreuge vot. „Wèl mo
ze hemmen, meneer de rèchbaanke?”...

Dat was de meute weerd.

Gait van de Lookotte en Heui-Dieks harren
meka in jaoren nich meer zeen. Dow ze dan
meka op 't maark temeute kwammen, zee

Gait tot Dieks: „Keerl, wat zee'j d'r slecht oet! Hei'j 't zoo an de lèngèbènde had?”

Waorop Dieks antwoorn: „Nee, zeek hèk nich west! Mer 'n blin'nen dèrm is mi'j of-nòmmen, en zoodeunig zin'k 'n vieventwintig pond lichter wödden.”

—

In de schoole.

Grètsken van Dieks-Jans was op de schoole nich van de vernèmstigsten, en zoodeunig nich onner de oele oetbrod.

„Grètsken,” vreug de meester, „als je in je èenen zak vijf gulden hebt, en in je andere zak drie, wat heb je dan?”

„Dan hèk miene eegen bokse nich an,” zee 't jun'ken.

—

Met pokken inènten.

'n Dag van pokken inenten op de schoole van Biesterlo was gaa'w ankömmen. 't Was daangs d'r vuur dat de aole meester de wichter nog és ni'js wier bod met dee. Hee zee: „De dokter komt jullie morgen op school inenten. Allemaal moet je goed zorgen, dat je bovenarm goed gewasschen is, hoor!”

„'n Linker- of 'n rechteraarm, meester?” vreug Jantje van Kenienen-Fraans, dat nen groezelukken hekel an water har, en vake nich an de klaore kaante was.

't Aole Graads bij 't vootballen.

't Aole Graads van de Diekboer was in 't daarp bij zienen zönne Grèts, en wödden ès 'n maol duur dèn metnömmen nao 't vootbalveeld um 't ok ès te bekieken. Graads har d'r gèn krömmelken verstaand van, en keek zik dan ok de oogen haoste oet 'n kop. Dow d'r nen zèt nao har staon te kieken, vreug ès hènning an Grèts: „Waorum spölt ze da now eegenluk? Wat is eer dol now?”

„Zee wilt den bal in 't net hemmen,” antwoorn Grèts.

„Was 't dan nich better,” mèn'nen Graads, „dat ze dan meka wat mèèr oet de weg gungen?!”

—

'n Groot feest.

De pestoor van Veerbekke har 't in de kinderleer aover de feestdagen van 't jaor duur. „Diks,” vreug hee an de Waasnjonge, „kun je me zeggen, wat het grootste fest van 't jaor is?”

„Dat is,” zee Dieks, „aw slacht, meneer pestoor.”

—

As ze vraagt!

Vloodmans-meester vreug ès an ne jonge — 't was Gait van Hobbels-Geert — waor a'j nen gek an kennen können. Gait wus 't wa, en zee: „An zien dom vraogen, meester!”

In de schoole.

De meester van Brookbèrgen was an 't vraogen, zòoas meesters dat gèèrn doot an de blagen. Hee vreug dan ok an de jonge van Grooten-Geert: „Waarvan de kleeding gemaakt wordt, weet je! Zeg me nu eens, waar je broek van gemaakt is, Hennik?”

De jonge wus 't daoluks, en zee: „Van de bèsvaêr zienen aolen jas, meester! De moôr zee, daar zat ter nèt èèn in!”

Nog nich fietsen.

De aole Sannemeuie was op 'n diek umriên duur de Vèldmeijer den op ziene wieze an 't fietsen leeren was. De meuie krabbeln wier op, en vreug gramstörig an de Vèldmeijer, den nen wèrfbosch was inschötten: „Kö'j nich bellen, Geert?”

„Bellen wa,” brommen dèn, „mer nog nich fietsen.”

Dèn wus 't wa!

Later vertöl dezölfde meester aover al de mènskén op de wèèrld, en ho ze d'r an too wazzen. Hee dee eer oet meka dat ter nog leu wazzen, dee meka opatten, jao, daar niks gèn bezwaor in zaggen.

„Hoe noem je zoo'n mensch,” vreug hee an Jan van 't Lubbert, „die een ander opeet, Jan?”

En Jan antwoorn: „'n Vretdijer, meester!”

Wat is 'n nuttig deer?

In de schoole harren ze les aover al 't ge-
deerte. De wichter mossen leeren wat vukke
deers nuttig wazzen, en wat nich. De meester
vreug ès an Gerard van de Bodde: „Gerrad,
noem mij eens een beest dat ons veel nut
oplevert.”

Gerrad wus 't, en zee: „Ne koo, meester,
den lèvert ons melk.”

„Best,” zeg de meester. „En now i'j, Dieks.”

Dieks wus 't ok daoluks, en zee: „Nen
zebra, meester.”

De meester vreug verwunnerd: „Wat levert
die dan?”

En Dieks antwoorn: „Kachelglans, mees-
ster.”

—

Nao de operasie.

Meri'je van Halmkotte har à lang met de
oogen doktert, mer 't hōlp nich vōlle. Ant-
lèsten gung ze nao zonnen prefèster hèn, den
eer ne operasie an de oogen leut onnergaon.
Dat lukken, en 't mènске was zoo bliede as
nen gek.

„O Heere,” zeg ze tot den geleerden dok-
ter, „wat zin'k now toch gelukkig. Wat mok
ow daar toch vuur danken! Aler kōn'k
onzen greutsten ossen nog nich good zeen,
en now kàn'k ow à hèèl duudeluk zeen, dat
kàn'k!”

Ne groote kônst!

Ok vertöl hee ès 'n maol zoo mooi allens aover de geschiedenis, en aover Columbus, dèn Amerika harre vunnen. Dow è dat al-maol zoo duudeluk oet meka harre doon, zee hee antlesten: „En dat allens is gebeurd, nu meer dan vierhonderd jaor geleden.”

Hermènken van Bats-Dieks, — wat 'n wie-rig jun'ken was, — harre met 'n mond vied-wagens los zitten lustern. Het keek stôm-p verwunnerd de meester an, en zee: „Meester, wat kön i'j toch good onthoolen!”

—

Dat was zoo!

Nen reeziger oet de stad stappen in Bies-terlo oet 't spuur en reup 'n luk verdreijd tègen Gretsken van Toenenboer wat er stun te kieken: „Zge eens, boertje, waarom bou-wen ze het Station hier, zoo'n half uur van het dorp?”

Grètsken nam 't zwôkpiepken tusken de taande hèn, en zee: „Dat zak ow ès efkes zeggen, heerschôp, — umwat ze 't gèèrn kot bi'j 't spuur wollen hemmen.”

—

De ni'je börmeester.

Boksbèrge har nen ni'jen börmeester kreg-gen. 'n Eersten dag dat è op de straote leup

te kuiern en te kieken, vreug è an Graads van 'n Pöppelnkaamp, den drok met 'n voor mest an 't laan was: „Vriend, heb je nog een beetje vuur voor me?”

„Dat kö'j wa kriegen!” zee Graads, den em nich kènnen. De ni'je börmeester, den as meneer 'n heelt beleefd antwoord verwoch'n, zee daarop: „Ik ben de nieuwe burgemeester.”

Graads halen de lucifers oet 'n tuk, spu'j 'n luk van zienen pruum aover 'n vaalt hèn, en zee: „O, dat hinnert niks! Daor kö'j wa lucifer um kriegen, dat kö'j wa!”

—

Freerk wus 't wa.

De meester har 't in de schoole aover appeln, peren en al zoo wat. Dan vertöl è, en dan vreug è ès wier wat. „Zeg eens, Freerk,” zeg è tègen de Sniedersjonge, „wanneer moeten de appeln geplukt worden?”

Freerk, den d'r met zien posetieven nich bi'j was, zee toch gaa'w vot: „As de hond an de ketten lig, meester.”

—

Vuur 't gerichte.

Piependöpkes-Jens mos vuur 't gerichte umdat hee 'n luk ongemak har had met de boschjager Hassink. De richter heul 't em vuur, en zee: „Wegens belediging van een

ambtenaar in functie, door hem toe te voegen: „Je kunt doodvallen!”, — eisch ik een week gevangenisstraf!”

Waorop Jens tot bescheed gaf: „Dat is jao genne belediging, meneer de richter, — i'j könt nèt zoo good doodvallen!”

—

Tusken de vènte!

De beeden vènte Herman en Jantje wazzen drok met meka an 't kuiern, aover wat ze in de schoole en de kinderleer leert harren.

„Zol Onzen Leeven Heer aait bestaon hemmen?” vreug Herman an zien breurken.

„O, wisse, altied jao!” zee dèn.

Mer Herman vreug wier: „Mer waorum steet ter dan in ons schoolbook, dat 100 jaor vuur Christus de Batavieren in ons land kwammen?”

—

Daor wödden ze nich vetter van!

Nen meneer oet de stad kwam op ons daarp ne jonge temeute den met de koo langs 'n diek hodden.

„Jongen,” vrag è, „hoeveel liter melk geeft die koe?”

„Acht liter, meneer,” zee de jonge.

„En hoeveel verkoopt je moeder ervan, ventje?” vreuge nog.

Waorop 't jun'ken wier zee: „'k Geleuwe van tien liter, meneer.”...